

ÜMİTTİR İÇİMİZDEKİ CEVHER

“Şarkının melodisi ne denli tatlıysa, sözleri de o denli acıydı...”

“Tenim siyah diye sizden daha az özgürüm sanıyorsanız yanılıyorsunuz bayım. Büyük bir yanlışın içindesiniz eğer beni köleniz olarak görüyor iseniz. Çünkü benim yalnızca rengim siyah, sizin kalbiniz. Sizlerin beyaz ellerinizden kan damlarken benim ellerimde oynadığımız oyunların tozu pası var yalnızca. Benim kendime gösterdiğim saygıyı sizler tanrılarınıza bile göstermiyorsunuz. Evet, belki de gelecek çok güzel olmayacak. Ama eminim ki daha aydınlık olacak çocuklarımızın yarınları. Çünkü insan tacirleri de yitirir ömürlerini. Öldürdükleri her zerrede daha çok ölerek...”

Amerika... Sizlere sunduğu yaldızlı ambalajların, renkli hayatların ardında çirkin, sıska bir adam... O adamın parası, zulmettiği insanların sırtlarından kazanılıyor. Işıl ışıl hayatları için her gün başka bir milletin ışığını solduruyor. Bu sefer vicdansızlığının en acı yüzünü sırf tenleri siyah diye köle yaptıkları insanlara gösterdi. Beyaz adam bu topraklara yalnızca açgözlülüğü ve ihaneti getirdi. İnsan hakları, özgürlük diye bas bas bağırان başkanlar sömürdükleri beldelerde ikiyüzlülüğün en âlâ örneğini gösterdi. Oysa hepimiz aynı Yaratıcının çocukları idik. Allah katında üstünlük ne dilde ne renkte ne de ırkta idi. Onun katında üstünlük takvadaydı. Milletler, nesiller, başkanlar ve zalimler gelir geçerdi. Ebedî ve ezeli olan O ve O'nun adaletiydi.

İnsanları nasıl davrandıklarına göre değil de renklerine, buldukları sosyal konuma göre değerlendiren insanlar dünya tarihinde hep var oldu. Hatta Peygamber'imiz zamanında dahi insanlar köle olarak alınıp satılıyor, kadınlara değer verilmiyordu. Oysa tüm aleme rahmet gönderilen Peygamber'imiz herkese şöyle derdi: *“Beyazın siyaha, siyahın da beyaza hiçbir üstünlüğü yoktur. Birbirinizden üstün değilsiniz!”* İşte tam da bu yüzden İslam o insanlar için bir sığınma yeri olmuştu. Çünkü beyaz adam onlara zulmediyor, İslam ise onların yaralarını sarıyordu. Amerika onları her gün daha çok çalıştırıyor ancak Yaratıcı her daim onların yakarışlarını duyuyordu. Beyaz adamların topraklarında insanlar bir kabuk içinde ve sabırla yaşırdı. O kabuk ise hoşgörünün dini İslam'dı.

Öyle bir düzendi ki insanlar gökyüzüne özgürce bakmak ne demek bilmiyordu. Çünkü yasaktı! Gülmek, içinden geldiğince oynamak, kendi toprağında huzurla yaşamak... Onlar için özgür olmak; kimsenin malı olmamak demektir. Her akşam kafalarını sert zemine koyduklarında düşündükleri tek şey şuydu: *“Acaba birinin malı olmamak nasıl bir şeydi? Özgür zenciler neler hissediyorlardı?”* Başka hayal bilmezlerdi ki. Bir vahşetin ortasında hayallerin zihinlerine

uğraması bile büyük zenginlikti. En azından hayaller korunmalıydı beyaz adamın kan kokan ellerinden.

Yoksulluđa düşmenin veba gibi olduğu bu topraklarda eğer ki tohum saç, bitmez ise toprak utansın! Hepimizin Allah katında bir olduğu bu dünyada çok çalıştıkları günlerde az kırbaç yiyen insanların yüzlerindeki acı gülüşlerin her birinden bizler utanalım! Bir yerler de tenleri siyah diye çocukların hayallerine de kara çalındıysa tüm dünya utansın! Artık “*Ne mutlu SON yazabilene...*”

Sena KANAMAT